

Arrest

nr. 30 009 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op X in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 27 september 2005 diende verzoeker bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 6 maart 2006 het gevraagde visum toe te staan.

1.4. Op 26 april 2006 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.5. Op 13 september 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij arrest nummer 19 302 van 26 november 2008 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 september 2006.

1.7. Op 26 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing, die verzoeker op 3 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)Reden van de beslissing (2):

Artikel 40bis, §2, 1 ° W.15.12.1980

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene is uit de echt gescheiden.

De echtscheiding werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 04/11/2008 en werd overgeschreven te Brussel op 18/02/2009.(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

2.1.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, 1 °, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, geduid dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, aangezien hij uit de echt gescheiden is. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Verzoeker, die slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten in afwachting van een beslissing inzake zijn vestigingsaanvraag, kan dan ook niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat de bestreden beslissing onvoldoende uitlegt waarom hij het grondgebied dient te verlaten. Het is immers evident dat wanneer een vreemdeling niet tot de vestiging wordt toegelaten en hij op geen andere basis enig verblijfsrecht kan laten gelden, hij het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Nu bij het nemen van de bestreden beslissing de reglementair vastgelegde termijnen werden gerespecteerd, kan verzoeker evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid diende toe te lichten waarom toch geen verblijfsrecht werd toegekend ondanks de miskenning van de beslissingstermijn die is vastgelegd in

artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat in casu voldaan werd aan doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 5 februari 2007, nr. 167 477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2. In de mate dat verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht lijkt te willen inroepen, moet worden benadrukt dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de juiste feiten, dat hij deze feiten correct heeft beoordeeld en dat het door hem genomen besluit niet kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve geenszins.

2.1.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt verzoeker dat, aangezien hij 26 april 2006 een vestigingsaanvraag indiende en de gemachtigde pas op 26 maart 2009 een beslissing met betrekking tot deze aanvraag nam, de termijn van vijf maanden waarover het bestuur beschikte om een standpunt in te nemen ruimschoots overschreden werd. Hij betoogt dat, aangezien er binnen een termijn van vijf maanden na de initiële aanvraag geen beslissing genomen werd, zijn verblijfsrecht diende erkend te worden.

Er dient evenwel op gewezen te worden dat het bestuur de aanvraag tot vestiging die verzoeker op 26 april 2006 indiende op 13 september 2006 en dus binnen de reglementair voorziene termijn van vijf maanden heeft afgewezen. De beslissing tot weigering van de vestiging werd bij arrest nr. 19 302 van 26 november 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter vernietigd en verweerder heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat voormeld vernietigings-arrest definitief is. Een vernietigde beslissing wordt geacht nooit getroffen geweest te zijn. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de vestigingsaanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een reglementair voorziene termijn van vijf maanden, er gevolgen verbonden zijn aan het verstrijken van deze termijn (cfr. artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn van vijf maanden om een nieuwe beslissing te treffen (cfr. RvS 30 oktober 1997, nr. 69 293; RvS 5 november 1997, nr. 39 471; RvS 29 januari 1998, nr. 71 396; RvS 11 juni 1998, nr. 74 260; RvS 3 mei 2001, nr. 95 155; RvS 17 mei 2001, nr. 95 574; RvS 19 januari 2006, nr. 153 939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, *“Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”*, noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59 125, *T.Gem.*, 1997, 102-107 en J. LUST, *“De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”*, in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Deze volle termijn van vijf maanden moet het bestuur toelaten om een beslissing te nemen waarbij de initiële aanvraag wordt voldaan, rekening houdend met het motief van het vernietigingsarrest. Het arrest waarbij de beslissing tot weigering van vestigingsaanvraag werd vernietigd dateert van 26 november 2008 en het bestuur trof een nieuwe beslissing op 26 maart 2009. Hieruit blijkt dat het bestuur een beslissing heeft getroffen binnen de in artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bedoelde termijn die opnieuw loopt vanaf de betekening van het vernietigingsarrest.

Een schending van artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK